

13.
O! Dag saa fuld af Fryd,
Hvor bør du høyst anskrives;
Hver Undersaat oplives;
Til Munterhed i Dyd,
Og tusind Dufkers Lyd.
Vi Kongens Gavnst kand nyde,
Som Binen nu maae flyde;
Den stegte Dre er
Et Tegn, Han har os kjær,
Han glæde og forsørge vil,
Han Guld og Sølv uddeeler til,
At viise een og hver,
Han Landets Fader er.

14.
Bryd Norden, bryd da ud,
Dit Bivatt lad ey spare,
Lad Fjeld', ja Himle spare,
Vor kroned, salvet Gud,
Belsigned ind og ud !!!
Hans værdigst Dronning smykke
Med Belsstand og all Lykke
Du GUD, som haver kjær
De salved' Hoveder,
Sær Dem, som elske Dig og Dyd,
Og være vil sit Folkets Fryd !!!
Tag Himmel Kongens Slægt
I høyst Varetægt !!!

Tvende
Dyrebare

28

Psalmer,

I den første betragtes

Det første Menniske A-
dams store Herlighed og Buisdom
i Ukyldigheds Standen, saavel som
den ved Synde-Faldet over sig og sine
Efterkommere bragte Elendighed
og Bankundighed.

I den anden opmuntres

De ved Troen igien oprej-
ste sande Christne, til en hiertelig
Lov og Priis for den i Christo skienkte
Naade; hvorhos tillige vises, hvordan
et Guds Barn bør at forholde sig, at
hand ikke skal forspilde sin Him-
melske Faders Naade.

✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻✻

TRUNDHEM,

Trykt af Jens Christensen Winding, 1740.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20

Den Første

Melod: Alleeneſte Gud i Himmerig 2c.

1.

Store Gud! hvad har dog
 dig
 Bevæget til at trykke
 I Mennesket ſaa yndelig
 Dit Billeds ædle Smkke,
 Hvad var den Orme-Sæk da riig,
 Den ſkabte Siæl ſin Skaber liig,
 I ſin fuldkomne Lykke.

2.

Det gior os nu din Godhed klar,
 At du, ald Godheds Kilde,
 Det Liv, ſom du ſelv i dig har
 Os mildt meddeele vilde,
 At unde Siælen Arv udi
 Din egen Herlighed, fordi
 Din Lyſt den var til hende.

3.

Thi har du Adams Stand ſaa ſtor
 Og herlig vildet gior

Den Første:

Melod: Alleeneſte Gud i Himmerig 2c.

1.

Store Gud! hvad har dog
 dig
 Bevæget til at trykke
 I Mennesket ſaa yndelig
 Dit Billeds ædle Smkke,
 Hvad var den Orme-Sæk da riig,
 Den ſkabte Siæl ſin Skaber liig,
 I ſin fuldkomne Lykke.

2.

Det gior os nu din Godhed klar,
 At du, ald Godheds Kilde,
 Det Liv, ſom du ſelv i dig har
 Os mildt meddeele vilde,
 At unde Siælen Arv udi
 Din egen Herlighed, fordi
 Din Lyſt den var til hende.

3.

Thi har du Adams Stand ſaa ſtor
 Og herlig vildet gior

X 2 At

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
100
20
30
40
50
60
70
80
90
100

At hand paa heele Verdens Jord
Dit Rige kunde føre,
Men selv alleene vilde du,
Hans Herre, Gud og Konge nu
I Sielen boe og raade,

4.
Du selv din Bolig smykket har,
Stien uden til og inde:
Hans Krop var konstig, dejlig, klar,
Af Lemmer, Glands og Sinde,
Fra Døden fri i Fryd og Fred,
Og havde Paradis derved
Til Bolig, Føde, Glæde.

5.
Som denne Helligdom for dig
Alleene skulde være,
Saa blinked der saa underlig
Din Guddoms Glands og Ære,
Uhyrlig var, som du hans Siæl,
Som skulde ævig lide vel,
Og Døden aldrig smage.

6.
Hvor sage man det ophyste Sind
I Himmels Fryd at smile,
Da Gud gik selv i Sielen ind,
At have der sin Hvile;

Da hun var fyldt med Lys og Ret,
Og alle hendes Kræfter net
Til Herrens Priis forbundne.

7.
Guds Lyses Straal, der slog saa sterk,
Der finklede og brandte,
At hand Guds Bæsen, Vej og Bænk
Og Egenstaber kiendte,
Den giennemtrængde ham saa klar,
At Adam saae, ihvor hand var,
Sit allerstørste Gode.

8.
Hand brugte ingen Skrift og Prent,
At finde dine Veje,
Til dig hans gandske Sind var vendt,
Dig vilde hand kun eje,
Dit Bæsen var hans Lidsfordriv,
Din Villie var hans Lives Liv,
Begyndelse og Ende.

9.
Hand elskte dig af Hiertens Grund,
Du varst hans største Gode,
Hans Paradis og Frydens Lund,
Hvori hans Hierte boede,
I hvad hand gjorde eller lod,
Din Sierning ham for Dine stod,
Hvori hans Hierte hvilde.

X 3 10. Hans

10.
Hans Sands var af Guds Klarhed
fuld,
Af Riærlighed hans Billie,
Lod haant kun om med Jordens Guld
Og Verdens Lyst at spille;
Thi Wiisdom, som det beste veed,
Og uforfalsket Hellighed
Var Siælens Guld og Glæde.

11.
Hvad var dog Siælen angenem
For Guld i Friheds Sæde?
Hun var, o Gud, dit Huus og Hiem,
Dit Paradiis og Glæde,
Du varst i Adam, hand i dig,
Og skulde derfor idelig
I Himlen med dig leve.

12.
Mens Ach! at Adam faldt fra Gud,
Og ald hands Lyst blev øde,
Hans Wiisdoms Lys gik gandske ud,
Og Helligheden døde,
Fra dig hans Sind blev plat forvendt,
Du est for Siælen ubekjendt,
Reent fremmed, mist og borte.

13.
Nu har ald Verden Satans Sind
Og Billede, disverre!

En.

14.
Enhver er af Naturen blind,
Og løber fra vor Herre,
De flye for Guld, som for Forgift,
Og sege, efter Riødets Drift,
Den skidne Verdens Glæde.

14.
Ach tag dog denne Blindhed hen,
Og lær os dig at kiende,
Lad Ordet dog dit Lys igien
I vore Siæle tænde,
Bak Hiertet op ved Guddoms Kraft
Til Livet, som vi fer har haft,
At vi i Guld maa leve.

15.
Du har mig til dit Billed sat,
Din Herlighed at love,
Skal nu min Siæl din egen Skat,
I Satans Arme sove;
Din egen Skabning, Liv og Aand,
Skal den nu gaae i Satans Baand,
Og evig ham tilhøre?

16.
Hvad skal dog Siælen som en Ravn
Det Raadne meere smage?
Ræd dog, o Gud! dit store Navn,
Og hendt min Aand tilbage,

X:4

Hun

Hun flyer om i Syndsens Nat,
Dg faar din Haand mig ikke fat,
Saa er jeg evig borte.

17.

See! var din Søn os dog saa troe,
Dg i vort Kiød sig klædde,
At hand os udaf Satans Kloe
Dg Strikker vilde redde,
Os har du ham jo selv bered
Til Wiisdom og Retfærdighed,
Til Hellighed og Frelse.

18.

Lad Siælen ved hans Naade-Kuur
Dg Liv og Sundhed finde,
Dg hans Guddommelig Natur
Os fast med dig forbinde;
Hand var en Vej til Guds igien,
Dor Sandhed, at vi lige hen
Til Livet kunde komme.

19.

Giv os dit Lys, at hver for sig
Maa komme ret til Live,
Dg da vi alting har i dig,
Os gandske dig hengive,
At trenge med et opvakt Sind
Dg u-ophørlig Længsel ind
Til dig vort største Gode.

20. D

^{20.}
O lad dit Billede dog snart
Ved Nandens Kraft oprinde,
At vi dit eget Sind og Art
Forklaret i os finde,
Lad Siælen renses meer og meer,
Til hun sig fuld forklaret seer
I evig dig at stue.

Den anden:

Mel: Corrig og Glæde de bandre 2c.

^{1.}
Slds Igienfødde, nye, levende
Siæle!
Moder vor Abba i sungen-
de Flok,
Herrens nye Skabningers liflige
Siæle

Kand i hans Lovsang ej øve sig nok,
Fader dog hver sig for Faderen here,
Hvem der hans Naade kand deiligst
kundgiøre.

^{2.}
Allerlivsaligste, mildeste Fader,
Hadde vi Thronernes Stemmer i
Fryd,

X 5

Have